

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník XII.
Máj
2009

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours

Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

číslo 5

Modely

Na terase reštaurácie pri jednom stole sedela rodina: rodičia s asi rok a pol ročným dieťaťom a starí rodičia. Otec dieťaťu bral z rúk čiapku. Keď dieťa kričalo, opäť mu ju dal, a potom opäť zobral. A tak dieťa znovu kričalo, a opäť mu ju dal... Všetko trvalo asi dvadsať minút. Ostatní ľudia na terase aj trochu znervózneli – dieťa kričalo na celý priestor. Ale všetci mlčali – vrátane starých rodičov.

Na prvý pohľad to môže byť aj celkom dojímavý obraz. Ale čo to dieťa vlastne otec učil? V podstate by sa dalo povedať, že mu odovzdával posolstvo (určite nechtiac) asi takéhoto znenia: Čím viac pišťaš, tým skôr sa dostaneš k predmetu, ktorý chceš mať! A to bez ohľadu na to, že môžeš vyrušiť všetkých ostatných.

Voľakedy sa deti učili tým, že pozorovali dospelých. Dnes sa dieťa stalo stredobodom. Má to, prirodzene, svoje dôvody. Dospelí sa ani nerozprávajú, pretože je tu dieťa so svojimi nárokmi. Ale možno to nie je vždy to najšťastnejšie riešenie.

Premýšľam nad tým v súvislosti s prvým sv. prijímaním, ktoré opätovne prebehne u nás v tomto mesiaci. Nie je ten „kúsok hostie“ symbolom aj toho, čo ľudia našli, pochopili, čo sa pre nich stalo zjednocujúcou silou a obohacujúcou múdrosťou? Nie je to tiež symbol, že chceme svojim deťom odovzdať posolstvo toho, čo ich má v živote držať, usmerňovať, očisťovať, vracaj na správnu cestu?

Ale deti vnímajú predovšetkým práve tie modely, ktoré im my dospelí odovzdáme! A tak je slávnosť prvého sv. prijímania možno ešte väčšou výzvou pre nás – čo sme našli, čo nás drží, čo sme prevzali ako dobré od predkov?!

Peter Cibira
ilustračné foto: Peter Spusta

Pavlovo obrátenie

Na ceste do Damasku

Minule sme si priblížili prostredie, v ktorom sa Pavol formoval. Najprv to bol rodný Tarsus, potom štúdiá v Jeruzaleme, kde sa z neho stal presvedčivý farizej, horlivý za jediného pravého Boha a za jeho Zákon daný Mojžišom. Šavol bol hlboko veriaci Žid, farizej. Sám o sebe napísal: *Ak si niekto iný myslí, že môže mať nádej v tele, tým skôr ja: na ôsmy deň obrezaný, z Izraelovho rodu, z Benjamínovho kmeňa, Hebrej z Hebrejov, čo sa týka zákona farizej, čo do horlivosti prenasledovateľ Cirkvi, čo do spravodlivosti ktorá je v zákone, žil som bezúhonne.* (Flp 3,4-6)

Pri Damasku sa však v jeho živote udiala úplná premena vízie Boha – objavil jeho novú tvár. Zmyslom Šavlovho života sa v jednej chvíli stal Kristus. Stalo sa to okolo 36. roku po Kr. Čo sa s ním vtedy udialo vyjadril jednou vetou: *Kristus Ježiš sa ma zmocnil.* (Flp 3,12) Odvtedy sa z neho stal autentický kresťan, zapálený misionár, verný a odvážny svedok a apoštol Ježiša Krista. Vzkriesený Kristus sa preňho stal životným cieľom a programom, ktorému zasvätil celý svoj život a aj vo väzení hovorí: *pre mňa žiť je Kristus.* (Flp 1,21) Slová, ktoré by sa mali stať životným programom každého z nás!

Pavol o udalosti pri Damasku nehovoril nikdy podrobne, možno preto, lebo predpokladal, že všetci poznajú podstatu jeho príbehu a všetci vedia, že z prenasle-

dovateľa sa stal horlivý evanjelizátor. A stalo sa to nie vďaka vlastnému uvažovaniu, ale vďaka silnej udalosti – stretnutím so Vzkrieseným. Stretnutie s Ježišom nebolo pekným zážitkom: tri dni nevidel, nejedol ani nepil. (porov. Sk 9,8-9) Nikomu z nás nie je príjemné, keď prehráva, nie to ešte takému ambicióznemu a sebaistému Šavlovi. Šavol v jednej chvíli stratil všetko: sebaistotu, zmysel života, priateľov, svoje náboženstvo. Bola to pre neho ozajstná katastrofa. Všetky zásady, ktorých sa doteraz držal sa v jednej chvíli akoby rozplynuli. Ale keď tak bezvládne ležal s tvárou pri zemi, našiel ten najcennejší poklad – Ježiša.

Stretnutie so Vzkrieseným Ježišom totálne zmenilo Šavlovo zmýšľanie a život: *Ale čo mi bolo ziskom, kvôli Kristovi pokladám za stratu. A vôbec všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána. Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky, aby som získal Krista... Nie že by som ho už bol dosiahol, alebo že by som už bol dokonalý, ale bežím, aby som sa ho niekedy zmocnil, ako sa aj Kristus Ježiš zmocnil mňa. Bratia, ja si nenamýšľam, že som sa už zmocnil. Ale jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou, a uháňam za tým, čo je predo mnou. Bežím k cieľu, za víťaznou cenou Božieho povolania zhora v Kristovi Ježišovi,* (Flp 3,7-14) napísal v Liste Filipanom. Kiežby sa aj nás Kristus zmocnil tak ako Šavla. Možno, že sa bojíme, že nám Ježiš niečo vezme. No dovoliť Ježišovi, aby sa zmocnil nášho života je úžasná sloboda. Je to radosť, ktorú prežíva človek aj uprostred utrpení.

Následne na to celý Pavlov život nabitý udalosťami a činnosťou, je odpoveďou na Svetlo, ktoré ho ožiarilo pri Damasku. Pre Šavla to bolo totálne zaskočenie. Po niekoľkých rokoch života s Ježi-

šom napíše, že: *Boh, ktorý mocou, čo v nás pôsobí, je schopný okrem tohto všetkého urobiť oveľa viac, ako prosíme alebo chápeme.* (Ef 3,20) Nevieme či Šavol spadol z koňa či z ťavy. Istotne spadol na zem. Je to obraz človeka, ktorý stratil vládu nad sebou, nedokáže ísť s vlastnými silami ďalej, nie je v stave riadiť svoj život. V takom stave stretá Šavol Vzkrieseného Ježiša. Ctižiadostivý „spasiteľ“ sveta objavuje v Ježišovi väčšiu silu než doteraz poznal. Meno, ktoré sa mu zdalo prekliatím, sa stane preňho požehnaním. Šavol uznáva svoju porážku a podpisuje bezpodmienečnú kapituláciu. Už nechce zachraňovať svet sám, ale pokorne sa pýta: *Čo mám robiť, Pane?* (Sk 22,6–11) Od teraz chce byť len sluhom a svedkom Ježiša Krista. Môžeme povedať, že bez Damasku by nebol ani apoštol Pavol a nebola by ani jeho misia.

Objaviť alebo znovu objaviť Ježiša Krista je cieľom každého základného obrátenia, ako aj každej obnovy ducha. Preto je aj pre nás dôležité z Pavlovho obrátenia načerpať povzbudenie pre našu obnovu a spolu s ním sa obrátiť na Ježiša s otázkou: *Čo mám robiť, Pane?*

Romano Guardini napísal, že: *„človek sa stane kresťanom vtedy, keď osobne stretne Krista“.* Skutočným kresťanom sa stávam nie vtedy, keď poznám Ježišovo učenie a jeho učeníkov, ale vtedy, keď ho stretnem osobne, hoci nie „tým neodolateľným, žiarivým spôsobom ako Pavol“, ako povedal pápež Benedikt XVI., „aj my sa môžeme s Kristom stretnúť pri čítaní Svätého písma, v modlitbe, v liturgickom živote Cirkvi. Môžeme sa dotknúť Kristovho Srdca a cítiť, že on sa dotýka toho nášho. Iba v tomto osobnom vzťahu s Kristom, len v tomto stretnutí so Zmŕtvychvstalým, sa stávame skutočne kresťanmi. Tak sa otvára náš rozum, otvára sa celá

Kristova múdrosť a celé bohatstvo pravdy“.

Keď porovnám Pavlov život s mojim životom, nájdem tam niečo spoločné? Každý z nás má svoju cestu a svoje pády, svoje kríže, svoje tmy. Kto dôveruje iba sebe, kto sám zo seba robí boha, skôr či neskôr zakúsi katastrofu. Môže to byť prudký pád alebo pomalé klesanie na dno. Radosná zvesť je taká, že keď sa topím, vždy môžem volať: „**Ježišu, zachráň ma**“. Neexistuje taký hriech, ktorý by Boh nemohol odpustiť, neexistuje nenávisť, ktorú by nemohol prekonať, neexistuje tma, v ktorej by nemohol zapáliť svetlo. Na dne ľudskej biedy, tam, kde ma chytá do svojej pasce zúfalstvo, tam na mňa čaká nádej väčšia než všetko, čo si len môžem predstaviť.

Samozrejme, že nie každá katastrofa sa stane peknou katastrofou. Peknou môže byť len vtedy, keď uverím, že existuje láska väčšia od mojej hlúposti, pýchy, nečistoty, zrady. Láska, ktorá je bezbranná, pripravená na všetko: na zranenie, odmietnutie, dokonca aj na ukrižovanie. Tá láska je v Bohu, tú lásku nám zjavil ukrižovaný a žijúci Kristus. Tá láska nelieči svet násilím, ale odpustením. On s nekonečnou trepezlivosťou čaká na mňa, aby som ju prijal ako bezradné dieťa.

Na záver sa opýtajme: Prišiel už v mojom živote okamih, kedy ma Pán zastavil ako Šavla a kedy som si uvedomil(a), že on musí byť prvý v mojom živote? Viem, že ma Boh miluje a v každom okamihu som objímaný(á) jeho láskou? Nie sú stále pre mňa veci tohto sveta prednejšie ako On sám? Mám vo svojom živote čas na ticho? Modlitbu, Božie slovo? Viem sa zastaviť počas dňa aby som sa obrátil(a) myslou na Boha?

Téma:**Povedz mi prečo (1)**

Existuje Boh? Veľmi jednoduchá otázka, ale všetci vieme, že v ostatných dvesto rokoch s ňou má ne jeden človek problémy. A je to základná otázka – asi niet človeka, ktorý by si na ňu aspoň raz v živote nedal vlastnú odpoveď.

Najčastejšie námietky proti viere v Boha sú približne tieto:

- Boha nikto nikdy nedokázal a ani nevidel. Veda sa k nemu nepotrebuje vyjadrovať a aj bez náboženských výpovedí vie tento svet pretvárať. Teda neprestajné pýtanie sa na niečo, čo sa nedá dokázať, je vlastne strata času a prejav nevedeckosti.
- Ak človek verí v Boha, stráca vlastnú autonómiu, teda sa neriadi tým, čo by chcel, ale sa riadi podľa náboženského presvedčenia, prípadne podľa názorov svojej cirkvi.
- Viera je vlastne len „barlička“ pre slabých, ktorí sa nevedia spoľahnúť na vlastné sily a ktorí hľadajú útechu. Vieme žiť, dokonca aj šťastne žiť, aj bez hypotézy Boha.
- Keby bol Boh dobrý, láskavý a všemohúci, nemohol by sa pozeráť na toľké utrpenie ľudí. Neboli by ľudia, ktorým by ich utrpenie neodňal.

Odpovedať na tieto (a možno mnohé iné) námietky nie je jednoduché. A to z viacerých príčin. Už samotné slovo „existencia“ nie je ideálne. Boh totiž nie je vec. Existenciu vecí môžeme dokazovať, ale pri Bohu môžeme hovoriť len o tom, že niektoré veci v živote si vysvetľujeme (vnímame) ako jeho stopy. A ak by sme jeho existenciu aj dokázali, stratilo by sa niečo veľmi podstatné – stratili by sme slobodu v odpovedi i slobodu v počítaní zá-

vislosti. Takto nemôžeme hovoriť o tom, že „vieme“ o ňom, ale používame oveľa skromnejšie slovo „veríme“. Veriť, to znamená, že sa nedá odvolať na vedu, že sa nedajú veci celkom dokázať, ale napriek tomu sa na ne spoliehame. Snáď dobrým príkladom k tomu je slovo „láska“. Aj v jej prípade sú názory, že je to len hra našich hormónov, záležitosť nášho mozgu..., ale predsa väčšina ľudí verí, že láska existuje a že nie je len vecou biológie, ale je niečo viac.

Na čo sa teda odvolávame, keď hovoríme o viere v Boha? Vymenujeme niekoľko vecí, ale ani jedna nie je dôkazom v zmysle vedy. Môžeme hovoriť o týchto výchoiskách:

- Ešte pred kresťanstvom filozof Aris-toteles formuloval presvedčenie, že nič sa vo svete nedeje bez príčiny. Ak niekde sledujeme pohyb, vyvolala ho nejaká sila. A tak aj pohyb vo svete, či pohyb sveta potrebuje silu, ktorá ho spustila. Tak vznikol názov „PRVÝ HÝBATEL“, ktorý sa neraz používa doposiaľ. Toto presvedčenie je dnes častejšie počuť vo vyjadrení, že náš svet musel mať inteligentnú príčinu, akéhosi programátora. Teda údiv nad fungovaním kozmu, nad zázrakom života, premýšľanie nad tým, odkiaľ sa všetko vzalo a prečo, môže byť jeden z dôvodov hlbokej viery v Boha.
- Samotný človek, ktorý sa pýta na Boha, je otázkou. Premýšľame nad životom, hľadáme jeho zmysel. Neraz až tak, že ak nevieme nájsť zmysel, strácame silu žiť. Odkiaľ sa tá túžba vynára, prečo nie je vlastná ostatným živočíchom? Prečo nechceme len jednoducho prežiť, ale túžime po naplnenom živote? Toto volanie je tiež prejavom niečoho, čo nie je v prírode

bežné, niečoho, čo nás otvára smerom ďalej.

- Za podstatnú zmienku stojí viera mnohých ľudí, ktorí pocítili ťažko vysvetliteľný pocit istoty, pomoci, presvedčenia, že Boh je pri nich. Ten pocit nie je kvôli argumentom. Jednoducho je, niekedy aj napriek argumentom.
- Za zmienku tiež stojí poznanie, že všetky civilizácie, všetky svetové jazyky majú pojem, ktorý my prekladáme slovom Boh. A tiež neexistuje kultúra, ktorá by nemala náboženské rituály. Tie však nie sú zo strachu (ako to často počuť) – výskumy ukazujú, že prvotné náboženstvá neboli vyjadrením strachu, ale skôr zmes vďačnosti i obáv. Niečo ako poďakovanie v neistote života.

Toto všetko nemení nič na fakte, že neexistujú také dôkazy Boha, ktoré by museli byť pre každého prijateľné. A tiež to nemení nič na fakte, že slovo „Boh“ je najviac zneužitá slovo v ľudských dejinách – na opasku nemeckých vojakov bol

nápis „Boh s nami“, na dolári je „Veríme Bohu“ a mnoho ľudí rado zakrylo a zakrýva svoje dobyvačné snahy výkrikom „V mene Božom“.

I tak sa zdá, že úprimná viera v Boha je výbavou ľudí, ktorí sa pýtajú, ktorí sú schopní pocítiť tajomnosť života, ktorí sa dostali k tomu, že nehľadajú za každú cenu len naplnenie svojich snov, ktorí sa dostali aj k akejsi skromnosti pred životom (teda vedia, že svet sa netočí len okolo nich). Ak aj človek priamo nevyznáva vieru v Boha, je blízko viere, ak nevzdal zápas o tento svet, o podstatné otázky života. Teda ak by aj viera bola pre niekoho „barličkou“, ťažko sa z toho smiať. Tá barlička totiž môže byť niekedy zdroj takej sily, akú iní nemajú.

Snáď najsilnejší, ale asi aj najčastejší argument proti viere dnes je existencia utrpenia. Hoci je to téma, na ktorú nedokáže nikto z ľudí dostatočne reagovať, predsa sa pokúsime napísať k nej niekoľko postrehov v niektorom z budúcich článkov témy: Povedz mi prečo.

-pc-

Duchovná obnova

Pavol a my

Už druhý rok sa vo farnostiach pod Malými Karpatmi v dňoch 9.3. až 15.3.2009 konala v rámci obdobia pôstu duchovná obnova. V tomto roku – teda roku svätého Pavla – boli všetky príhovory v duchu témy PAVOL A MY.

Prinášame ďalší príhovor:

Patrik Bacigál zo Smoleníc.

Pavol a slabosť

*„Lebo keď som slabý,
vtedy som silný.“*

(2 Kor 12,10)

„Mám k vám prísť s palicou alebo s láskou a v duchu miernosti?“ (1 Kor 4,21) Aj toto sú slová sv. Pavla, ktoré povedal Korint'anom. A práve listy Korint'anom spolu s listami Rimanom a Galat'anom, ktoré písal zo svojej 3. misijnej cesty, najviac hovoria spomedzi Pavlových listov o téme slabosť. My sme sa stretli, aby sme oslavovali Boha a aby sme sa zamysleli nad tým, čo nám cez tohto apoštola chce povedať.

S Pavlom sa prvýkrát stretávame vo Svätom Písme ako so Šavlom pri udalosti, ktorú si pripomíname vo Vianočnom období – pri mučeníckej smrti sv. Štefana. Vtedy si k jeho nohám položili rúcha tí, ktorí Štefana kameňovali. (Sk 7,55) Po tejto skúsenosti ide Šavol do Damasku a pred jeho bránami zažije prvý veľký zlom – je zrazený z koňa, predstavuje sa mu Vzkriesený Ježiš Kristus ako ten, koho prenasleduje a Šavol prichádza o zrak. (Sk 9,3-9) Potom tri dni neje a nepije, kým Boh neposiela Ananiáša, aby Šavla pokrstil. Tu nastáva prvá veľká zmena v jeho živote, keď v priebehu troch dní mení svoj život a hneď v Damasku dosvedčuje všetkými svojimi ľudskými možnosťami, že Ježiš z Nazareta je Kristus – Mesiáš. A to vieme zo Svätého Písma, že vyrastal pri jednom z vtedajších najuznávanejších učiteľov Zákona, pri Gamalielovi (Sk 22,3), bol rímskym občanom, zo všetkými výsadami, ktoré to prinášalo (Sk 22,25-27) a sám o sebe píše, že žil, čo sa týka Zákona, bezúhonne (Flp 3,6). Kto z nás by si dovolil niečo také tvrdiť o sebe?

Ale to neznamená, že Pavol by už mal v živote vyhraté. Popri inom ho čakal ešte druhý veľký zlom a to v Aténach pri jeho 2. misijnej ceste. (Sk 17,22-32) Pavol vo svojej horlivosti chcel aténčanov presvedčiť, predkladal im na areopágu všetky možné argumenty a keď prišiel k podstate

a začal hovoriť o zmŕtvychvstání, tak sa dočkal reakcie – *vypočujeme ťa o tom inokedy...* Na prvý pohľad nič zvláštne, veď zažíval na svojich misijných cestách rôzne nezdary a Skutky apoštolov ďalej túto udalosť nejakou zvlášť ďalej nerozvádzajú. A z Atén Pavol prichádza po tomto neúspechu práve do Korintu.

Svoje listy Korint'anom píše zo svojej 3. misijnej cesty. Pripomína im, že bol u nich „slabý, bojzlivý a veľmi prestrašený“ (1 Kor 2,3). To spolu s ďalšími myšlienkami, ktoré Pavol po udalosti v Aténach píše, vypovedajú, že Pavol prešiel ďalšou zmenou. Zisťuje, že sa nemôže spoliehať na svoje ľudské sily, schopnosti a možnosti a jeho ohlasovanie nie je v prvom rade o Kristovi zmŕtvychvstalom, ako to bolo v Aténach, ale o ukrižovanom: „Rozhodol som sa, že nechcem medzi vami vidieť nič iné, iba Ježiša Krista a to ukrižovaného.“ (1 Kor 2,2); „...My však ohlasujeme ukrižovaného Krista...“ (1 Kor 1,23)

Pavol sa vo svojich listoch venuje dvom druhom slabosti, ktoré poznáme aj z vlastnej skúsenosti: telesnej a duchovnej. O telesnej skôr píše ako o niečom, čo patrí k jeho životu, ako v liste Galat'anom: „A viete, že som vám prvý raz v telesnej slabosti hlásal evanjelium,“ (Gal 4,13) alebo, ako sa domnievajú exegéti, tiež keď píše do Korintu: „A aby som sa nevyvyšoval, bol mi daný do tela osteň, satanov posol, ktorý ma bije po tvári, aby som sa nevyvyšoval.“ (2 Kor 12,7)

Viackrát sa dotýka termínu slabosť v duchovnom význame. Tu by som sa chcel zastaviť pri dvoch konkrétnych častiach. V prvej z nich apoštol Pavol píše Korint'anom (1 Kor 8) o pokrme, poznaní a nedávaní pohoršenia. Niekedy si možno myslíme, že predsa už o svojej viere všetko vieme a nič sa už nepotrebuje učiť...

Pre naše lepšie pochopenie by sme si túto situáciu, ktorú opisuje Pavol mohli preniesť do dnešnej doby. Zoberme si na to jedno z cirkevných prikázaní, ktoré nám hovorí o tom, že máme konať skutky pokánia. Bežným zvykom bolo, že sa v piatok nejedlo mäso. Ale prečo? Nad tým sa už málokedy zamyslíme. Aj keď si otvoríme Kódex kánonického práva (kán. 1249 – 1253), tak zistíme, že v prvom rade sa hovorí o pokání a až potom o zdržovaní sa mäsitého pokrmu a pôste. A navyše konferencie biskupov môžu niektoré veci upraviť. Konferencia biskupov Česko-slovenskej federatívnej republiky (na svojom 8. zasadaní v Brne 20.1.1992) schválila pôstnu disciplínu, ktorá hovorí, že pokáním v piatok (s výnimkou Veľkého piatku) môže byť jeden z nasledujúcich spôsobov:

- zdržovanie sa mäsitého pokrmu,
- skutok nábožnosti – účasť na sv. omši, modlitba bolestného ruženca, modlitba krížovej cesty,
- čítanie zo Svätého písma (aspoň 10 minút),
- skutok lásky k blížnemu – návšteva chorého spojená s pomocou, návšteva cintorína spojená s modlitbou za zosnulých, hmotná pomoc chudobným či viacdetným rodinám...
- zrieknutie sa sledovania televíznych programov (okrem správ) alebo fajčenia alebo alkoholu alebo iné sebazaprenie.

To sú tie konkrétne skutky. Tým podstatným ale má byť, že prichádzam sa poďakovať Ježišovi Kristovi, ktorý za mňa v piatok zomrel na kríži. A tak keď prídem niekde na návštevu, kde si myslia, že v piatok sa nesmie jesť mäso a hotovo, tak záleží na mne, či si provokačne vyťahnem klobásku alebo sa im to budem snažiť vysvetliť alebo – hoci viem, že môžem – pre nich sa zrieknem mäsa. Aby som im ne-

dal zlý príklad a aby si potom napríklad nepovedali, že to znamená, že v piatok sa môže jesť mäso a všetko je v poriadku.

V druhej sa Pavol dotýka Eucharistie, svätého prijímania. (1 Kor 11,26-32) „Lebo, kto je a pije, a nerozoznáva telo, ten si je a pije odsúdenie. Preto je medzi vami veľa slabých a chorých a mnohí umierajú.“ (1 Kor 11,29-30) Podobne môžeme dopadnúť aj my, keď budeme pristupovať ku svätému prijímaniu s ťažkým hriechom na duši, čiže keď nebudeme v stave posväcujúcej milosti. A tak máme v tomto pôstnom období znovu možnosť zastaviť sa nad svojim životom, zamyslieť sa nad svojimi svedkami a keď nie je nič v poriadku, zmieriť sa s Bohom vo sv. spovedi. Aby sme potom mohli prežívať naozaj veľkonočnú radosť so stretnutia so živým, zmŕtvychvstalým Kristom, ktorý nás aj takýmto spôsobom pozýva k novému životu.

Ale Pavol nekončí iba s konštatovaním, čo všetko je slabé, ale ponúka aj východisko. „A aby som sa nevyvyšoval, bol mi daný do tela osteň, satanov posol... Preto som tri razy prosil Pána, aby odstúpil odo mňa, ale on mi povedal: Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti.“ (2 Kor 12,7b-8a) Je to taký paradox voči tomu, čo okolo seba vidíme. Hovorí sa o mocných, bohatých, silných, slávnych... Dokonca sa pre to upravujú normy, podľa ktorých sa spoločnosť správa, aby sa aj to, čo je slabé a zlé zamaskovalo a predstavovalo ako niečo pokrokové, silné, cenené... Schválne sa zamyslime každý sám nad sebou. Kedy si dokážeme – okrem zaužívaných modlitieb ako je ranná a večerná modlitba, sv. omša v nedeľu... nájsť čas na modlitbu? Je to vtedy, keď niečo potrebujeme, keď nám niečo chýba. Keď cítime svoju slabosť.

Častokrát je to ale jediný priestor, ktorý Bohu skutočne ponúkne. Lebo tam, kde sa nám darí, kde sme ľudsky dobrí, tam predsa Pána Boha nepotrebujeme... Lebo o tom predsa s Ním hovoriť nepotrebujeme, nepotrebujeme ani jeho pomoc či radu... A tak sa práve priestor našej slabosti môže nakoniec predsa stať našou silou, lebo prestaneme pozerat' iba na naše ľudské úspechy a umožníme Bohu vstupovať do nášho života.

Dotýka sa aj slabosti Božieho syna: „Lebo aj keď bol ukrižovaný v slabosti, z Božej moci žije. Aj my sme v ňom slabí, ale z Božej moci budeme s ním žiť pre vás.“ (2 Kor 13,4) Mohol Ježiš Kristus zostúpiť z kríža? Mohol. Ale bralo by sa to ako jeho ľudská schopnosť, čo on dokáže ako človek. Ale On žije z Božej moci. A to Korint'anom vyznáva aj Pavol: „Moja reč a moje ohlasovanie nespočívali v presvedčivých a múdrych slovách, ale v prejavoch Ducha a moci, aby sa vaša viera nezakladala na ľudskej múdrosti, ale na Božej moci.“ (1 Kor 2,4).

Okrem listov Korint'anom Pavol píše ešte o slabosti aj Rimanom, takisto z 3. misijnej cesty: „Tak aj Duch prichádza na pomoc našej slabosti, lebo nevieme ani to, za čo sa máme modliť, ako treba; a sám Duch sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychmi.“ (Rim 8,26) A tak možno to, čo na prvý pohľad vyzerá ako slabosť, môže byť veľkou silou.

Skúsme si položiť otázku, čo je silnejšie: keď niekto využije svoju silu a moc, keď môže alebo keď napriek svojej sile a moci dokáže odpustiť?

Našou najväčšou slabosťou je hriech, naša vzbura proti Bohu. Ale aj tu, keď tieto chvíle našej slabosti dokážeme správne prežívať, môže pôsobiť Božia milosť, ako to píše aj Pavol: „Ale kde sa rozmnožil hriech, tam sa ešte väčšími rozhojnila mi-

losť, aby tak, ako hriech vládol v smrti, aj milosť vládla spravodlivosťou pre večný život skrze Ježiša Krista, nášho Pána.“ (Rim 5,20b-21)

V príbehu z druhej svetovej vojny „Hrdinovia na rieke Kwai“ sa škótski a anglickí vojaci dostávajú do japonského zajatia. Časť z nich sa dostáva do tábora ďaleko v džungli a majú stavať železnicu v neľudských podmienkach. Najprv chcú ukázať Japoncom svoju hrdosť. Ale tú čoskoro zlomia a vzťahy medzi zajatcami sa menia na nenávisť. Len dvaja z nich si dokázali aj v týchto podmienkach udržať niečo, čo ich držalo – svoju vieru. A postupne svojim svedectvom viery menia svojich spolubojovníkov a hoci sa nedožijú chvíle, kedy Japonsko kapitulovalo, ovocie ich života je vidieť v reakcii ostatných. Namiesto pomsty odchádzajú na neďaleký vrch, ktorý bol svedkom smrti mnohých ich kamarátov a tu zostávajú dlho v tichej modlitbe...

Občas, keď sobášim, tak snúbencom položím na kľáčadlo bielu stuhu. Oni sa pri sobáši cítia ako tí, ktorí chcú začať niečo nové, pekné, majú svoje ideály a plány... Vy, ktorí žijete v manželstve už nejakú dobu viete, že napriek všetkým pekným plánom prichádzajú aj rôzne krízy a problémy. A tak na úvod kázne vyzvem snúbencov, aby zobrali každý jeden koniec stuhy a išli od seba na vzdialenosť, ktorú im tá stuha dovoľuje. Tá má symbolizovať ich vzťah. Ale keďže v každom vzťahu prichádzajú problémy, tak potom vyberiem nožničky a tú stuhu prestrihnem. Nasleduje otázka: „A čo sa s tým dá spraviť teraz?“ Obvykle nasleduje odpoveď: „Zviazať.“ A keď to zviažu, tak im na to poviem: „Teraz sa stali dve veci. Už nikdy to nebude také pekné, ako to bolo na začiatku. Ale konce sú k sebe bližšie.“

Redemptorista Róbert Bezák arcibiskupom

V sobotu 18. apríla 2009 pápež Benedikt XVI. vymenoval nového arcibiskupa pre Trnavu. Stal sa ním 49 ročný páter Róbert Bezák – redemptorista. Nič sa nedeje náhodou a tak teda, aký je v tom Boží zámer?

Ako dobre poznáme my, redemptoristi, pátra Róberta a ako mi to aj sám povedal, jeho túžbou neboli funkcie, či hodnosti a aj v tomto prípade nielenže neurobil nič pre to, aby dostal túto funkciu, ale sa jej v rámci možnosti bránil. Pán však má svoje zámery a príde čas, keď ťa iní opášu a povedú kam nechceš. A Boh si ťa použije.

Obľúbenou témou pátra Róberta bol kríž a hlavne Božie milosrdenstvo. „Ľudia sú dnes tak dobití a skúšaní životom, často bezradní voči zlu i hriechu – povedal mi nedávno – a tak potrebujú obraz – Ikonu Boha milosrdného, láskavého, odpúšťajúceho. Boh je k nám stále milosrdný, ale nás aj naplňa svojim milosrdenstvom. Možno práve na to ma Pán povolal na biskupský stolec, aby som viac poukázal na Jeho milosrdenstvo.“ Nie je náhoda, že to menovanie prišlo v sobotu pred Sviatkom Božieho milosrdenstva. Tak možno má redemptorista P. Róbert akoby v Cirkvi na Slovensku vyzdvihnúť prameň „Hojného vykúpenia“, ktorý ohlasujú redemptoristi svojimi misiami. Možno aj biskupské heslo, o ktorom P. Róbert

uvažuje: „Hneď“ zrána nás naplní svojim milosrdenstvom“ (Ž 90,14) bude osviežením pre mnohých ľudí.

Ďakujeme Bohu za jeho milosrdenstvo, ďakujeme za jeho dary, ďakujeme za jeho perfektné načasovanie, ďakujeme za nového arcibiskupa Róberta a pamätajme na neho v modlitbách.

P. Michal Zamkovský, CSsR
viceprovinciál redemptoristov

prevzaté z www.redemptoristi.sk
foto: Peter Zimen, TK KBS

Životopis pátra Róberta Bezáka, CSsR
Páter Róbert Bezák sa narodil v Handlovej (diecéza Banská Bystrica) 1. marca 1960.

Po základnej škole pokračoval v štúdiách na gymnáziu v Prievidzi, kde zmaturoval v roku 1979. Následne študoval na teologickej fakulte v Bratislave a počas štúdií prijal rehoľnú formáciu v Kongregácii najsvätejšieho Vykupiteľa – Redemptoristov, kde v roku 1983 zložil aj celožitné rehoľné sľuby.

Bol vysvätený za kňaza 14. júna 1984 v Banskej Bystrici biskupom Mons. Jozefom Ferancom.

Po kňazskej ordinácii zastával nasledujúce posty:

1984 – 1985 kaplán vo farnosti Brezno

1986 – 1987 základná vojenská služba

1988 kaplán v Detve, kaplán v Žiari nad Hronom, farský administrátor v Sklených Tepliciach

1989 farský administrátor v Tužine

1990 farský administrátor v Uľanke

1990 – 1993 Akadémia Alfonsiana v Ríme pre postgraduálne štúdiá v morálnej teológii

1993 – 2005 viceprovinciál rímskokatolíckej viceprovincie Redemptoristov na Slovensku

1996 – 2002 predseda Konferencie vyšších rehoľných predstavených na Slovensku

1993 – 2005 vyučujúci morálnu teológiu na teologickom inštitúte v Badíne (Banská Bystrica) a na Aloisiane, teologickej fakulte Trnavskej univerzity

2005 – 2008 farský administrátor mariánskeho pútnického miesta, baziliky minor, na Starých Horách

2008 farský administrátor v Radvani, Banská Bystrica, predstavený spoločenstva Redemptoristov v Radvani, Banská Bystrica, vikár viceprovinciála rímskokatolíckej viceprovincie Redemptoristov v Bratislave

zdroj: TK KBS

Obecný úrad Suchá nad Parnou
Farský úrad Suchá nad Parnou
Suchovský spevácky zbor

P o z v á n k a n a k o n c e r t

Pozývame Vás na koncert
speváckych zborov,

ktorý sa uskutoční v sobotu
23. mája 2009 o 18.00 hod.
vo farskom kostole

sv. Martina v Suche nad Parnou.

V programe vystúpia:

Mužský spevácky zbor Choeur
d' Hommes Union Chorale 1882,
Francúzsko

Spevácky zbor Moravan z Kroměříža

Mužský spevácky zbor Bradlan
z Trnavy

Suchovský spevácky zbor

Sláčikové trio pri ZUŠ v Trnave

Magdaléna Izakovičová - violončelo

Apoštolát modlitby na mesiac máj:

- **Všeobecný:** Aby laické a kresťanské spoločenstvá zodpovedne podporovali kňazské a rehoľné povolania.
- **Misijný:** Aby sa nové miestne cirkvi z vďačnosti za dar viery zapojili do všeobecného poslania Katolíckej cirkvi svojou ochotou ohlasovať evanjelium po celom svete.
- **Úmysel KBS:** Aby sme podľa príkladu svätého Pavla vedeli v pravde žiť, za pravdu trpieť, ba aj umrieť.

DUCHOVNÉ OZVENY

Farský mesačník

Vychádza poslednú nedeľu
s dátumom nasledujúceho mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev,
farnosť Suchá nad Parnou, č. 431,
PŠČ 919 01. Tel.: 033 / 55 80 144.

šéfredaktor: Mgr. Peter Cibira,
administrátor farnosti

grafická úprava: Ing. Peter Spusta
e-mail: spusta8@mail.t-com.sk
náklad: 400 výtlačkov

S povolením Arcibiskupského úradu
v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98
Registrácia MK SR, č. 1/2001
ISSN 1337-5849

Cena: dobrovoľný príspevok

apríl v našej farnosti

pokrstení:

- * 24.2.2009, Andrej Gažovič, Suchá
- * 3.3.2009, Timotej Vanák, Košolná
- * 13.3.2009, Gregor Vacula, Suchá

zosnuli:

- + 12.4. Jozef Balcirák, Košolná, 25 r.

Výročia, pripravované akcie

2.5.

biskupská vysviacka Mons. Ján Orosch,
pomocný biskup (2004), Trnava

2.5.

biskupská vysviacka Mons. Stanislav
Zvolenský, arcibiskup, metropolita (2004),
Bratislava

3.5.

výročie smrti Mons. Jozef Feranec, biskup
(2003), Banská Bystrica

3.5.

zbierka na seminár

13.5.

výročie zjavenia Panny Márie vo Fatime
(1917)

18.5.

výročie narodenia pápeža Jána Pavla II.
(1920, †2005)

18.5.

biskupská vysviacka Mons. Peter
Dubovský, SJ, emeritný biskup (1961,
†2008), Banská Bystrica

22.5.

začiatok novény k Duchu Svätému

24.5.

43. svetový deň spoločenských
komunikačných prostriedkov

24.5.

zbierka na katolícke masmédiá

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na máj

Rozpis svätých omši je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy

Sv. omše v týždni

utorok až piatok v Suchej o 18.00

streda v Košolnej o 17.00

štvrtok vo Zvončine o 17.00

štvrtok v Suchej po sv. omši tichá adorácia do 19.00

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

3. mája – 4. veľkonočná nedeľa,

Nedeľa Dobrého pastiera

18.00 – Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Zvončín

10. mája – 5. veľkonočná nedeľa

18.00 – Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Košolná

17. mája – 6. veľkonočná nedeľa

18.00 – Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 – Suchá; 9.00 – Zvončín

10.30 – Suchá – slávnosť prvého svätého prijímania

21. mája – Nanebovstúpenie Pána

18.00 – Suchá, v stredu, platná na sviatok

7.30 – Košolná;

17.00 – Zvončín; 18.00 – Suchá

24. mája – 7. veľkonočná nedeľa

18.00 – Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 – Suchá; 9.00 – Košolná

10.30 – Suchá – omša v Ružovej doline

31. mája – Svätodušná nedeľa - Turíce

18.00 – Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 – Suchá; 9.00 – Zvončín

Máj 2009

Veľkonočné obdobie

Pi 1 Jozef, robotník

So 2 Atanáz, biskup, učiteľ Cirkvi

Ne 3 4. veľkonočná nedeľa

Po 4 Florián, mučeník

Ut 5 Gotthard, biskup

St 6 Dominik Savio

Št 7 bl. Gizela

Pi 8 Viktor, mučeník

So 9 Pachomius, opát

Ne 10 5. veľkonočná nedeľa

Po 11 Mamert, biskup

Ut 12 Nerej, Achilej a Pankrác, mučeníci

St 13 Panna Mária Fatimská

Št 14 Matej, apoštol

Pi 15 Žofia, panna, mučenica

So 16 Ján Nepomucký, kňaz, mučeník

Ne 17 6. veľkonočná nedeľa

Po 18 Ján I., pápež, mučeník (Krížový deň)

Ut 19 Peter Celestín, pápež (Krížový deň)

St 20 Bernardín Sienský, kňaz (Krížový deň)

Št 21 Nanebovstúpenie Pána

Pi 22 Rita z Kassie, rehoľníčka

So 23 Dezider, biskup a mučeník

Ne 24 7. veľkonočná nedeľa

Po 25 Béda Ctihodný, kňaz, učiteľ Cirkvi

Ut 26 Filip Neri, kňaz

St 27 Augustín z Canterbury, biskup (Kántry)

Št 28 Viliam, mních

Pi 29 Maxim, biskup (Kántry)

So 30 Félix I., pápež (Kántry)

Ne 31 Svätodušná nedeľa - Turíce